

«Да не знай отраденъ отдохъ,
Въ люта зима, въ лѣтенъ зной, —
Не свѣтътъ да го прѣхраня,
А свѣтътъ да храни той!

«Да не вижда свѣтъ, ни радость
До животъ кат' червь похабъ,
Вѣчно тѣпканъ, унизяванъ
Нека той да бжде Рабъ!»

Тукъ я третята прѣкжана:
«Грозна тѣмъ е участъта;
Но утѣха Рабъ и Божекъ
Придобивать чрѣзь смъртъта!

«Съ вашѣ грозни орисии
Той до смъртъ ще бжде клетъ, —
Съ моята и слѣдъ смъртъта си —
Нека бжде той Поетъ!»

Рекоха и отлѣтяха. . . .
А злочестиятъ отрокъ
Заживѣ — за да испълни
Тѣхниятъ завѣтъ жестокъ.